

Τούτον τὸν κατασταλαίντα
τὰ νευρικά τοῦ Ράλλη
ὀπίσω τοῦ μπερντέ.

Ἐν ἐν θυέλλαις καὶ θυμοῖς
φουρνίζοντα Φουρνιέδες,
τούτον ὑμνήσωμεν κί ἑμεῖς
οἱ τῶν Ἑλλήνων παῖδες.

Σήμερον ὁ κρεμάσας ὅσα σκάουτ βαρραλέως
τοῦ ναυτικοῦ τὸ κλέος,
γανόνει τὰ μοαλά
κάθε κρεμανταλά.

Σήμερον προσηλώθη μὲ ρηγορείας ἤλους
ὁ τοὺς ἔχθρους καὶ φίλους
ὅσα σκάουτ προσηλώσας
καὶ παροξύνας γλώσσας.

Στέφανο περιτίθεται μὲ φύκη θαλασσῶν
ὁ σταφανώσας κεφαλὰς πεινῶντων μολοσῶν.
Σήμερον ἀναβάλλεται τὴν ἑξῆς ὡς ἱμάτιον
ὁ τὸν ἀναβαλλόμενον ἀπὸ πολλοῦς ἀκούσας,
ὁ σῶσας ὡς ἐκ θαύματος κάθε σαθρὸν ἀκάτιον
καὶ μὲ Φουρνιέδες τῶν πολλῶν τὰς φρένας παρακρούσας.

Τρίς χαῖρε, παμμακάριστε,
τῶν Κερκυραίων ἄριστε,
ἀγαπητὴ κί ἐσχάριστε.

Πάσχα ἀναδέδεικται καινὸν
καὶ κατὰ πάντα φωτεινόν.
Πάσχα, τὸ πύλας πρὸς ἡμᾶς
τοῦ μέλλοντος ἀνοῖξας,
κί ἑξάφειον πολλῶν ὁμᾶς
ἐγκαίριος καταπνίξας.

Πάσχα μὲ στόλον καὶ στρατὸν
καὶ κάθοδον ὀργανωτῶν.
Πάσχα μὲ σκάουτ σπᾶνια
καὶ μὲ θαλασσοδίνεια.

Πάσχα τραπέζης ἐκλεκτῆς,
Πάσχα τὸ δόντιμα τρέξας
κί ἑπαναστάσεως φρικτῆς
τὸ κήρυγμα κηροῦξας.

Πάσχα, ποῦ γίνεται τὸ πᾶν τῆς γλώσσης παρανάλωμα
καὶ τέλειον ὑπόσχεται καθ' ὅλα ἔξαρθάλωμα.

Πάσχα τὸ νέα τρόπαια κατὰ τοῦ κράτους στήνον
καὶ φέρον τὸ Ρωμαῖκο πρὸς Κέρκυραν καὶ Τήνον.

Πάσχα, ποῦ κήρυγμα χαράς πρὸς ἀδελφοὺς θὰ φέρῃ,
Πάσχα, ποῦ πήγῃ πάλι
ὁ Κόντες μὲ τὸν Ράλλη
σ' ἐκείνον τὸν γνωστὸ μπερντέ καὶ τάπαν ἕνα χέρι.

Πάσχα, ποῦ τοὺς ἡμέρωσε
ὁ Κόντες ὁ καλλίζωνος,
καὶ λένε πῶς ἡμέρωσε
κί ὁ Ράλλης ὁ τῆς μεζωνος.

Πάσχα, ποῦ μέσα ὀτὴ Βουλῇ
τοὺς βρήκε τὸ ἡμέρωμα,
κί ἔδῳγχαν ρήτορες πολλοὶ
μὲ μοῦτρα γιὰ σιδέρωμα.

Πάσχα κυρίων Βουλευτῶν, ποῦ λέγεται καὶ **Φάσκα**,
καὶ μᾶς φωνάζουσι γείτονες: κακὴ ψυχρὴ σας φλόσκα.

Τάδε μὲ πάθος καὶ χολὴν
λαλεῖ καὶ πάλιν ὀτὴν Βουλὴν
ὁ Κόντες ὁ Κορφμάτης:

Ἐγὼ δὲ διεφώτισα,
κυρία πατριώτισσα,
καὶ οὐ τι διαπράττεις;

Ἐγὼ φωνάζω κατ' αὐτὰς
πῶς τῶν Ρωμητῶν ὀργανωτὰς
θὰ φέρω δίχως ἄλλο.

Καὶ σὺ, κυρία φωνακλιοῦ,
φωνάζεις σὺν γαλί κλοῦ κλοῦ
γιὰ τὸν Φουρνιέ τὸν Γάλλο.

Ἐγὼ γυρεύω τὸν Φουρνιέ νὰ φέρω γιὰ τὸν τόπο
μ' εὐγένεια καὶ τρόπο,
καὶ οὐ γιὰ τούτον γίνεσαι γαλιάνθρα καὶ λιμάρεις
καὶ μὲ φουρνόξυλα μοῦ λὲς πῶς τὸν Φουρνιέ θὰ πάρῃς.

Ἐγὼ σπουδάξω σοβαρὰ
τὸ μέλλον τῆς φύλης,
καὶ οὐ μὲ στάσεις πυρὰ
τὸ πᾶν ἐπαπειλεῖς.

Ἐγὼ γιὰ στόλους μαρτυρῶ καὶ οὐ τὰ χέρια τρίβεις,
κάνεις σὺν ἀμοκλο παιδί
καὶ μέσος σὲ μωρτῆς κλαδί
ζίφος ἀντάρτου κρόβεις.

Ἐγὼ κρυμμένος ὀτὸν μπερντέ
τὰ λένε μὲ τὸν Ράλλη,
καὶ καθενὸς παρακεντὴ
φωτίζω τὸ κεφάλι.

Καὶ οὐ πρὸς βῆσιτον σκοπὸν
μαζί μου δὲν ἐξαιρέσαι...
οὔρε ὀτὸ δῆλόλο λοιπὸν
γιατὶ δὲν ὑποφέρεσαι.

Πᾶν κί ἔγῳ ὀτὸν Κάϊσερ, ποῦ ὀτοὺς Κορφοὺς προσημένει,
σ' ἐκείνον θὰ τὰ πῶ γλαμά,
ὅπου τὴν βράσαν ἐκίμψ,
κί εἶναι μεγάλος ἀνθρώπος καὶ μὲ καταλαβαίνει.

Ὁ σαχλὸς «Πασουλῆς»
ὀτὸν μπερντέ τῆς Βουλῆς

Τὸν μπερντέ μεγαλώνω,
τὸν μπερντέ τὸν γνωστὸ,
καὶ τὰ γόνατα κλίνω
ὁ μπερντέ θαυμαστὸ.

Τι μπαρντίες μουσικός,
τι μπαρντίες μαγικός.
Όλοι λέν πως έτσι
ή Παιθό κατοικεί.

Ψιθυρίζουν πολλά
και μιλούν αγαλά,
και καθίνας προσέχει
για να μάθω τι τρέχει.

Ό μπαρντίες παίζει ρόλο
για Στρατό και για Στόλο.

Ό μπαρντίες άνοητος
σ' ουρανόσ φωτοβόλους,
μου μου μου, φη φη φη
για Στρατόσ και για Στόλους.

Ό μπαρντίες κατευνάζει νευρικά και θυμούς,
πότος πρῶτος μάς δείχνει και ποός τέλειον ώμοός.

Όποιον ζούν πως πεισμένοι
κα' στ' αλήθεια θυμόνει,
τού φωνάζουν ντι ντι
και τὸ πᾶν σ' ὅν μπαρντίες.

Θηριώδης ἄν εἶσαι
ἐκεί πᾶρ ἄψε οὐδός
ἔ θυμός ξεθυμαίνει
και χολή δὲν σου μένει.

Εἰς ἐκείνον κι' ὁ Ράλλης ξεφωνίζου καμπόσο
ἐπαφάσαι τόπον σ' ἡν ὄργῃν του να δώσῃ.

Εἰς ἐκείνον ἐκεί
δεδακίον μερικὸι
πῶς κι' αὐτός προσεκλήθη.

Κι' ἐξεδόμοσε πλέον
κι' ὁ βρυχώμενος λέων
εἰς ἄρνι μεταβλήθη.

Κι' ἐκατάλαβε λάθος
πῶς εἶναι μεγάλο
μὲ χολή και μὲ πάθος
να' μιλῇ για τὸν Γάλλο.

Και πειράζουμε μῦθοσ
τὸν τρανὸ χρυσοκόμη,
και τοῦ λέν: πῶς ἀλεύρι,
ὁ μπαρντίες μάς να σ' εἶθῃ.

Ό μπαρντίες ὁ μαρζόλοσι...
μ' αὐτὸν παύου ἐνκόλας
τῆς ὄργῃς ἢ βροταίς...
ἐχλιατός ὁ μπαρντίες.

Πάψε πᾶ θυμομένος
να μάς φλέγῃς ἀδικίας...
ποῦ σου, Ράλλῃ, τὸ μένος;
ποῦ σου, Ράλλῃ, τὸ νείκος;

Τὸν μπαρντί τραγουδάτε
κι' ἔμπροστά του κηδέατε.
Μάτος νάτος ἐκεί
σᾶν παρῖς μουσική.
Πόσο θαύματα κάνει,
τι ποτιάμα δὲν πᾶνει.

Στὸν μπαρντί τι γαλήνη!
τι προβλήματα λύνει,
τι Γορβίους δεσμούς,
και σκαπᾶς θεσμούς.

Μετά τούτους ἀγῶνας
γὰ νὰ ἔρουν ἰσχύριον
εἶναι μόνος κρυφῶνας
καὶ κοινὸν καταφύγιον.

Ὁ μπερντὸς ξηνοστάζει,
καὶ μ' αὐτὸν ἐμπνευσμένος
κάθε ρήτωρ δαιμόνιος.

Ἐὰν τὸν Χάμλετ κυττάζει
μήπως εἶναι κρυμμένος
ἀπ' ὀπίο' Πελοῦνιος.

Προχωρετ' ἐν σιγῇ...
τῆς Βουλῆς οἱ ταχοὶ
παίζουν τώρα κρυφτὸ
ὄσ' ἂν μπερντὸς μᾶς αὐτὸ.

Καὶ μᾶς λένε πολλοὶ
πῶς μιλῶν μυστικὰ
κί' ἀνταλλάσσουν γλυκὰ
τῆς Λαμπρῆς τὸ φίλ.

Καὶ ξενοῦν τὸν καυγᾶ
καὶ τσουγκρίζουν ταῖγά,
κί' ἀνομνετ' ἐν χορδαῖς,
ὁ μπερντὸς, ὁ μπερντὸς.

Μὰ κί' ἔμετε, Περικλέτο, τῶν Ρωμηῶν ὕμνοδέ,
σκεπασμένοι μ' ἐκεῖνον τῆς Βουλῆς τὸν μπερντὸ
ἀσπασθῶμεν ἀλλήλους,
καὶ μ' ἔχθροδς καὶ μὲ φίλους
μεγαλύνωμεν τοῦτον ἐν ὀργάνοις κί' ὄδαϊς...
ὁ μπερντὸς ὁ μπερντὸς.

**Τῆς Βουλῆς τὸ τέλος
μὲ ποικίλον μέλος.**

Κί' ὅταν ὁ τοῦ Ναυτικοῦ Βουλευτῆς Ἀναστασοῦ
ὀμιλῶν περὶ πολλῶν καὶ Ναυστάθμου θαυμασοῦ,
εἶπε τοῦ Δεῖξ' ἐν τοῦ παλαιοῦ κανονισμοῦ ἐκείνου
πῶς τοὺς ἔπραξαν σκυλιὰ, τότε μὲ τρωπομαρῖνα
τὴν ἀνάστασι μὲ τόνους ἀναγγέλλει χαμοσοῦνους,
καὶ σ' αὐτὴν ἀνταπαντοῦν ὀργανῆτα κί' ὀκάρνια.

Τότε νέας ὀλακῆς ἤχ' ἤκούσθησαν ποικίλοι
κί' ἔλεγε φωνὴ μακρόθεν εἰς τὴν ἀκοὴν πολλῶν
πῶς ἐκείνου τοῦ Δεῖξ' ἐν τοὺς ἔπραξαν οἱ σκύλοι,
μὰ καὶ τοῦ Φουρνῆ τοῦ Γάλλου θὰ γενοῦν βορὰ γαλῶν.

Τὸτ' ἐφάνηκαν σκυλιὰ μὲ κανονισμοὺς χορτάτα,
καὶ προγράμματα Φουρνῆς κυνηγοῦν κάθε γάτα,
κί' ἔτρεχαν ἐδοῦ κί' ἐκεῖ
δίχως φέβο ποντικῶ.

Ἐ θεάματα προόδου κατὰ πάντα κυνική!..
ὁ Βασιλεῖον Ρωμηῶν, συγκαίνων τὴν οἰκουμένην!..
ὅταν δὲ κί' ὁ Πολυζώης τῆς Αἰγίνης ὁ γλυκὸς
ἐνεφύσησε ζωὴν σ' τὴν Βουλὴν τὴν νυσταγμένην,
κί' εἰπ' ἐπίτηδες κί' ἐκείνος ἀραις μάραις κουκουάραις,
τότε χάχανα κί' ἄστεια καὶ βραϊδία καὶ φωνάρις.

Ὅταν φύχραιμος σ' τὸ βῆμα
κί' ἀπαθέστατος ἐλάλει,
καὶ τὸν Ὀσφεμπαχ ἐκάλει
σ' τὴν εὐχάριστὸν τοῦ λίμα,
τότ' ἐδόθησε φωνή: τρέξε, μουσικὴ συνθέτα,
μὲς σ' τὴν Χάβρα τῶν Ρωμηῶν νὰ τὴν κάνης ὀπερέτα.

Ἰμνήσωμεν κανονισμοὺς γὰρ σκύλους καὶ γάτας,
κί' ὁ Θεοτόκης ἔφυγε κί' ἐπήγε σ' τῆς Δουκάτις,
ἀφῆσας λύπην ἄρατον τοῖς φίλοις τοῖς οἰμώξασιν...
τοῦτον ὕμνετ' κί' ὁ Κάιζερ... δόξα σοι, Κόντα, δόξα σοι.

Αὐτὸς μᾶς ἐξηγόρασε καὶ νὺν ἐκ τῆς κατάρας,
μὲ λόγων κέντρα κεντηθεῖς
καὶ σ' τὸν Φουρνῆ προσηλωθεῖς,
καὶ τὴν βαρεῖαν πίστωαν σὰν Κυρηναῖος ἀρας.

Ἰμνήσωμεν θαλασσινοὺς καὶ στεφανοὺς λεθένταις,
ἄλλερ μπαλέρ, ξυφί μαλέρ, καὶ κουτουροῦ κουθένταις,
τρία πουλάκια κάθονται καὶ βλέπουν τὸ ταβάνι,
τῆς γαλανῆς τὸ φόρεμα, τῆς Ρούσσας τὸ φουστάνι.

Πᾶσα πνοὴ τὸν κύριον Κορψιῆτην αἰνεοῦσα
μαζὶ μὲ τὸ φουστᾶτο,
κί' ἄς φάλουν δλοι βλέποντες τὸ θαῦμα τῆς πιστώσεως:
δόξα τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς τῆς νέας ὀργανώσεως.

Ἐφύραξαν οἱ βάρβαροι λαοὶ τῆς οἰκουμένης
σὰν εἶδαν διοργάνωσαν τὸ κράτος νὰ ζῆτῆ,
κί' ὅταν οἱ ἄλοιοι τῆς Βουλῆς ὀφίας γενομένης
σὰν πεινασμένοι κόρακες καὶ σὰν γυπαετοὶ
ἐπὶ τὴν λείαν ὀρμησαν λαφύριον διαφόριον,
τότε καὶ σῶματα νεκρῶν ἠγέθηρ προπατόριον,
κί' ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς
καὶ μέσοι κί' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Τότε διεμεριστοὺς περιχαρῆς ἰμάτια
καὶ σ' τὴν μεγάλην αἰθουσαν καὶ σ' ἄλλα τὰ δωμάτια
ἡ στρατιὰ τῶν Βουλευτῶν,
βάλλουσα κλήρον ἐπ' αὐτῶν.

Τὸτ' ἐκόπασε πᾶς θρηῖνος,
πᾶς ἐρεθισμὸς χολῆς,
τότε κί' ὁ μπερντὸς ἐκείνος
ἐσηκώθη τῆς Βουλῆς.

Κί' ἡ πατρίς ἐφάν' ἡ δούλη σ' τὸν μπερντὸν τὸν θυμοσβέστη,
κί' εὐλογοῦσα τοὺς πατέρας,
μετ' αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας
ἔκανε Χριστὸς ἀνάστη.